No. 32. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 15 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Minister Huijssen van Kattendijke.

In het *Handelsblad* van den 8 Maart ll. leest men; in een vertoog over dezen Minister, o. a. de woorden: » men spreekt reeds nu wederom, alsof de heer » HUYSSEN VAN KATTENDIJKE, na den afgeloopen storm, » *niet ongeneigd zou zyn, om die gewigtige betrekking* » *te blyven bekleeden.*"

Verder nog leest men de vragen: » Bezit Nederland » *thans* een man — — — *ware van de vooroor-* » *deelen van* ZELFZUCHT OF BEKROMPENHEID; iemand, » eindelijk, van dat beleid en die REGTSCHAPENHEID, » dat aan hem deze voor de algemeene zekerheid » en welvaart zoo gewigtige tak van bestuur worde » toevertrouwd."

Zietdaar eene vraag, zegt het *Handelsblad*, moeijelijker te stellen dan te beantwoorden.

In hetgeen wij daar aanhaalden ligt, naar ons oordeel, eene dubbele onregtvaardigheid jegens den persoon van dezen Minister. In wel onderrigte kringen van ons vaderland, namelijk, is het overvloedig bekend, dat de Minister van Buitenlandsche Zaken met ernst op zijn ontslag bij den Koning heeft aangedrongen; en dat het er zeer verre af is, dat, zoo als MEN het H. B. verhaald heeft, die Minister, na den afgeloopen storm, » niet ongeneigd zoude zijn, om die gewig- » tige betrekking te blijven bekleeden." Waar heeft het *Handelsblad* dit verzinsel opgeraapt? Zou het dit durven zeggen? Juist *na* den afgeloopen storm, en niet eer, heeft die Minister Z. M. verzocht van de, voor zijne krachten naar deszelfs eigene meening, min berekende betrekking te worden ontheven, die door hem slechts is aanvaard en behouden in een *moeyelyk* tijdperk, voor zijnen Vorst en voor het land, en die hij niet wenscht te behouden, thans nu zeer gewigtige zwarigheden zijn opgeruimd, en er hoop is, dat Z. M. de keuze doende van eenen opvolger, meer en dieper ingewijd in de belangen en bemoeijingen der diplomatie, daarin meer gereedelijk en voor het welzijn des lands geschikter zal kunnen slagen, dan vroeger.

Hetgeen derhalve vereerend en lofwaardigs in dit gedrag van den heer VAN KATTENDIJKE gelegen is, heeft het H. B., door een hatelijk *men zegt* trachten te verkeeren in bedoelingen van » *zelfzucht.*"

Den twijfel van *zulke* bedoelingen op te wekken, nadat men zich voor weinige oogenblikken den vijand verklaard had van: » het mengen van persoonlijke » beoordeelingen in de behandeling van staatkundige » onderwerpen," vinden wij, op zijn zachtst uitgedrukt, ongepast.

Maar verdenking van *zelfzucht* was niet genoeg; ook zelfs omtrent de *regtschapenheid* van den man wilde men zich eene vraag veroorloven, die men nader verklaarde moeijelijk te kunnen beantwoorden. Zoo daarin niet de bedoeling ligt, eene persoonlijke zedelijke hoedanigheid van den staatsman, dien wij *thans* hebben, waarop ieder man van eer schier even hoogen, zoo niet hoogeren prijs stelt dan op zijn leven, in een ongunstig althans zeker twijfelachtig licht te plaatsen, dan weten wij niet, hoe men duidelijker zoodanige bedoeling kan aan den dag leggen.

Regtschapenheid van karakter heeft niemand, die den heer VAN KATTENDIJKE van nabij heeft leeren kennen, hetzij als mensch, hetzij in zijne staatkundige betrekkingen, immer in hem betwijfeld of gemist; evenmin als de rondheid en opregtheid, welke hem meermalen openlijk aan zijne vrienden deed betuigen, dat onderscheidene meer geschikte en berekende personen voor de portefeuille van Buitenlandsche Zaken in Nederland voorhanden waren, dan waarvoor hij zichzelven hield.

Zóó kan men dan, onder voorgeven van louter staatkundige zaken te willen behandelen, op een achtenswaardig bijzonder en openbaar karakter, wanneer men slechts de noodige mate van onbeschaamdheid, geboren denkelijk uit overdrevene oppositie-zucht, bezit, den hatelijke schijn werpen van » *zelfzucht,*" van gemis aan » *regtschapenheid.*"

De heer VAN KATTENDIJKE kon, als zich uit den aard der zaak slechts als een tijdelijk Minister beschouwende, niet ondernemen te herstellen, wat het *Handelsblad*, naar ons oordeel teregt, den heer VERSTOLK VAN SOELEN verwijt te hebben bedorven, of liever te hebben verzuimd: de vorming van kundige Nederlandsche Diplomaten. Maar nogtans, zoo de steller van dit artikel wel onderrigt is, heeft toch de heer VAN KATTENDIJKE, gedurende den tijd van zijn ministerie, van eene lofwaardige gezindheid doen blijken, om in een groot gebrek, waaraan wij buitenslands lijden, en waarbij meer bijzonder de belangen van handel en nijverheid zijn betrokken, te helpen voorzien; wij bedoelen het hoogst gebrekkige onzer consulaire instellingen.

Men behoeft alleen het oog te slaan op hetgeen de voornaamste Staten van Europa, doordrongen zoo als zij zijn van de waarheid, dat voortaan de handel en de nijverheid de magten zijn zullen, welke voornamelijk over het lot en de gesteldheid der Staten beschikken zullen, reeds verrigt hebben, om de overtuiging te bezitten, van het groote gewigt hetwelk men er aan hecht, dat de commerciele en industriele belangen, voortaan allerwege, waar deze daaraan behoefte hebben, met kennis, tact en bekwaamheid worden beschermd en vertegenwoordigd, en om in te zien, hoe groot belang Nederland er bij heeft dat hetzelve ook te dezen opzigte niet achterlijk blijve.

Welnu, naar men zegt, was naauwelijks door een onzer meest verdienstelijke en ervarenste consuls, (zoo wij meenen, voor het oogenblik te Amsterdam verblijf houdende), eene memorie, houdende aanwijzing der dringende behoefte aan eene verbetering onzer consulaire instellingen en de middelen van voorziening, aan den Minister van Buitenlandsche Zaken ingediend of men verneemt, dat dit ontwerp, op last des Konings, een punt van ernstige en dadelijke overweging uitmaakt. En zoo kon het dan nog zeer ligt zijn, dat de heer HUYSSEN VAN KATTENDIJKE, gedurende deszelfs kortstondig ministerie, een deel altans zou hebben helpen herstellen van hetgeen, onder een vroeger langdurig ministerie, op eene zoo onbegrijpelijke wijze schijnt te zijn veronachtzaamd geworden. Men zij zoo billijk, eere te geven, wien eere toekomt!

Wat nu de voorstellen van het *Handelsblad* betreft, zeker, bevond de heer FALCK zich nog in staat, de gewigtige portefeuille van Buitenlandsche Zaken te torschen, wij zouden meenen, dat slechts ééne stem in Nederland over het wenschelijke der benoeming van dien ervaren staatsman zou opgaan. De hoop ten deze schijnt echter te moeten worden opgegeven.

Wat de heer LUZAC betreft, wien wij als volksvertegenwoordiger bijzonder hoog schatten, wij vreezen, dat deze staatsman te zedig omtrent zijne geschiktheid voor deze gewigtige diplomatische betrekking denken zal, dan dat er gegronde hoop bestaan zou, dat hij dezelve, werd ze hem aangeboden, zou verlangen te aanvaarden.

Mogten wij eenen wensch tegen dien van het *Handelsblad* overstellen, wij zouden rondweg noemen den heer van ZUYLEN VAN NIJEVELT, een man van erkende bekwaamheid en die zich bij de Europesche diplomatie eenen gunstig gevestigden naam en eene groote mate van hoogachting heeft verworven; een man, daarenboven van wien het bekend is, dat hij in overeenstemming is met de constitutionele beginselen van de tegenwoordige Ministers, hetgeen niet evenzeer *à priori* bij elke andere benoeming zou kunnen bepaald worden het geval te zullen zijn; en wij kunnen hier inmiddels niet ontveinzen, dat, zoo al geen eigenlijk gezegd ministerie, in den zin, zoo als dit in andere constitutionele Staten bestaat, bij ons voor het oogenblik met hoop op heilzaam gevolg kan worden ingevoerd, niettemin de verantwoordelijke Ministers den Koning verschuldigd zijn, in dezen op de behoefte aan de meest mogelijke homogeniteit bij den ministerraad opmerkzaam te maken, en Z. M. in dezen met hunnen raad voor te lichten en met hunne wenschen bekend te maken; ten einde Zijne Majesteit behoed worde voor de mogelijke keuze van eenen man, geheel aliëen aan de beginselen der staatsmannen, welke voor het tegenwoordige Z. M. vertrouwen en dat van een groot deel der natie bezitten.

Het Handelsblad,

op welks *populariteit* in een vorig nommer van dit blad de aandacht is gevestigd, heeft zich beijverd, in zijne nommers van 8 en 9 dezer daarvan weder nieuwe bewijzen te leveren.

Om van het beschermen der takken van nijverheid, buiten den eigenlijk gezegden *handel*, terug te schrikken hangt dit blad een tafereel op van behoefte aan *douanen*, tot bescherming der grenzen, hetwelk aan de talrijkheid van het leger van Xerxes doet denken.

Zóó vele menschen, en die allen zouden kunnen eten; tot loon voor hunne zorg, dat er meer op den Nederlandschen bodem zelf kon gewerkt en voortgebragt worden, en de werkloonen niet grootendeels naar vreemde landen gezonden worden? Maar foei dan welk een denkbeeld. Zoo iets kon wel geen ander dan een, » obscurantistisch schrijver" zich in het hoofd zetten. En echter is het alleen een schrijver, die de geld-aristocratische pogingen en bedoelingen van het *Handelsblad* langs zoo meer ontdekt en verfoeit.

Eene *dwaze toepassing van barmhartigheid* vindt het *Handelsblad* er in, dat er in Nederland naar gestreefd worde, de armoede door het middel van den arbeid te keeren en de toenemende zedeloosheid, aan de armoede verbonden, met een.

Hier heeft dat blad er het loopje op gevonden, dat, wanneer men de armen laat werken en men hun werk koopt, de minder armen geen werk zullen hebben en arm in de plaats worden. Dat, wanneer de armen werken en loon krijgen, zij consommateurs worden, en meerdere behoeften kunnen vervullen, dan hunne armenbedeeling bevredigt; dat die meerdere consumtie meerder debiet en meerdere productie noodzakelijk maakt voor vele anderen; dit komt natuurlijk niet in aanmerking.

Ieder neme deze gulden woorden van het *Handelsblad* maar ter harte: *Het onderhoud van den geheelen Staat; men vergete dit toch nimmer*, KOMT VAN BOVEN AF, *gelyk de Ryn afvloeit van de Alpen.*"

En daarom late men nu *wat boven is* in zijnen aanwas van rijkdom ongestoord, en belagche die philantropen, die aan de armen arbeid en loon verschaffen willen, in stede van aalmoezen en — verachting.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— De *Courier de la Gironde* bevat het volgende verhaal van den dood van een jong meisje, veroorzaakt door *koketterie*. Het is het tweede voorval van dien aard, hetwelk binnen eene maand door dat blad wordt medegedeeld:

« Het is zoo schoon, eene dunne taille te hebben! wat zullen de anderen jaloersch zijn! wat zal ik opgemerkt worden! ik zal de koningin van het bal zijn! Zoo dacht, voorleden Dingsdag avond, terwijl zij zich naar hare kamer begaf om zich voor het bal te kleeden, een jong meisje van eene eenigzins gezette gestalte en die zoo even van eene harer vriendinnen terugkeerde, alwaar zij eenen goede maaltijd gehouden had.

Een korset wordt gepast, maar sluit haar midden niet naauw genoeg in; een ander wordt genomen, eindelijk zal een derde goed zijn: welk een dun en bevallig lijfje! Men kan het tusschen de tien vingers vatten! Zij ondervindt wel eenige moeite, om adem te halen, maar dat zal wel spoedig voorbij zijn. Zij doet haar kleed aan, de ademhaling wordt moeijelijker; hare wangen, in het eerst een weinig rood, worden blaauw zij stikt bijna.

Hare vriendinnen, die zij moest afhalen om naar het bal te rijden, haar niet ziende komen, snellen naar hare kamer, en roepen haar herhaalde malen, doch ontvangen geen antwoord. Men breekt de deur open en vindt de ongelukkige levenloos aan het voeteneinde van haar bed uitgestrekt liggen. Door zich al te zeer te rijgen, had zij eindelijk den loop der spijsvertering gestremd en geen adem meer kunnende halen was zij gestikt.

— *L'Ami de la Charte du Puy-de-Dôme* bevat het volgende verhaal:

Voorleden Donderdag, omstreeks een ure na den middag, ontstond er brand in de woning van *Jean Vincent*, landbouwer en wijngaardenier te Beaumont. Dezelve openbaarde zich het eerst op de eerste verdieping, zonder dat men de oorzaak kon gissen, en verspreidde zich met zulk eene snelheid en kracht, dat van het begin af aan alle gemeenschap van binnen was afgesneden. De vrouw en de zesjarige dochter van *Vincent*, die zich tijdens de uitbarsting op de tweede verdieping bevonden, zouden dan ook voorzeker eene prooi der vlammen zijn geworden, indien niet op dit gevaarlijk oogenblik tot hare redding was toegesneld, een mensch van dezelfde gemeente, *Michiel Cohen-*

dy genaamd, wiens moed en tegenwoordigheid van geest ondersteund werden door eene spierkracht, welke wel minder zeldzaam wordt aangetroffen, dan de twee evengemelde hoedanigheden, maar in dergelijke gevallen toch niet minder een vereischte is.

Om tot de tweede verdieping te komen was er niets anders bij de hand, dan eene slechte ladder, die daarbij nog te kort was; hij plaatst ze tegen den muur en klimt er op; de sporten niet hoog genoeg reikende, zet hij de voeten op de twee stijlen, en zich met de eene hand aan den muur vasthoudende, ontvangt hij in de andere het kind, wier beenen reeds door de vlammen waren aangetast. In een oogenblik heeft hij het meisje naar beneden gebragt, en verschijnt hij weder boven op de elle^dige ladder, welke onder den last schijnt te zullen bezwijken. De uit de eerste verdieping slaande vlam en rook omringen hem zelven en tasten zijne eigene kleederen aan; hij laat zich echter niet afschrikken, hij wil zijne edele taak niet ten halve volbrengen; hij zal, na de dochter, ook de moeder redden.

Zoo als wij reeds zeiden, was de ladder te kort, en was het hem onmogelijk, om zelf de ongelukkige vrouw, voor welke hij zich opoffert, te grijpen. Wat doet hij nu? Op den laatsten sport staande, grijpt hij met de eene hand een der blinden van het venster, en zich eenigzins achterover buigende, ten einde eene groote kracht van tegenstand te kunnen bieden aan den schok, dien hij zal hebben te ontvangen, strekt hij den anderen arm uit, en roept tot de vrouw van *Vincent*, dat zij zich uit het venster op dezen arm, die hare dochter reeds gered heeft, nederstorte.

Dit oogenblik was dat van eenen onuitsprekelijken angst voor de talrijke toeschouwers; maar het was kort; de vrouw gehoorzaamt aan de stem van den edelmoedigen jongeling; met vertrouwen laat zij zich nedervallen op dien tusschen haar en den dood uitgestrekten arm. De arm heeft den schok doorgestaan, en de onverschrokken *Michiel Coheny* stijgt de sporten der ladder weder af, die thans onder den dubbelden last kraakt.

Het is onnoodig, melding te maken van de dankbetuigingen en toejuichingen waarmede de edele redder door de menigte begroet werd, noch van de tranen van dankbaarheid, welke de bloedverwanten der geredden, en dezen zelven, stortten, en zoozeer tot eer van dezen braven jongeling verstrekken! Hij vinde zijne belooning in zijn hart!

BELGIE.

— Men schrijft uit Brugge den 1 Maart. Een meisje van 10 tot 12 jaren werd haars ondanks van haren werkwinkel weggezonden. Niet wetende, hoe haar onderhoud te vinden, besloot zij eenige dagen geleden zich te laten gevangen nemen. Zij nam eenige kluiten van steenkolen, welke zij op de staat vond, wierp die met kracht in de ruiten van den heer *Versluys*, en brak drie of vier dier ruiten. De politie nam het kind vast; dit wilde juist de kleine ongelukkige. — Zulk een staat van zaken, die dagelijks verergert, bijzonder die demoralisatie van de behoeftige klassen, welke de gevangenis niet meer als een schandhuis, maar als een toevlugt doet aanzien, geeft duidelijk te kennen, dat de algemeene armoede de ernstige zorg van het bestuur noodig heeft.

— Nog leest men in een der Brusselsche bladen: «Met smart en ongerustheid merkt men op, hoezeer de groote misdaden sedert eenigen tijd vermeerderen. In weerwil van de neiging der jury tot toegevendheid, gaat er, om zoo te zeggen, geene zitting van het hof van assises voorbij, zonder dat verscheidene doodvonnissen worden uitgesproken. Alleen in de teregtzitting van Maandag ll. heeft het hof van cassatie over het in hooger beroep komen van zes personen, die door vonnissen der hoven van assises te Gend en te Brugge tot de doodstraf veroordeeld zijn, te beslissen gehad. In twee dier gevallen is nog in diezelfde zitting het oorspronkelijk vonnis bekrachtigd.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 10. Maart. Heden morgen heeft op den spoorweg, tusschen Leiden en Haarlem, een bedroevend ongeluk plaats gegrepen. De locomotief van de trein, die ten 11½ ure van Leiden is vertrokken, geraakte op de brug over de Warmonder Leede door eene onoplettendheid van den bruggenwachter buiten het spoor, waardoor zij op den derm van den spoorweg kantelde. Dit ongeval bragt te weeg dat de adspirant-machinist *P. van Hall*, die zich op de locomotief bevond, daarvan is afgesleapen en ongelukkig het leven verloren heeft. Geen der passagiers heeft eenig letsel bekomen. Na een zeer kort oponthoud heeft de trein met de passagiers zijnen weg vervolgd.

VLISSINGEN, den 14. Maart. Heden is door den Breeden Kerkeraad der Hervormde Gemeente alhier, ter vervulling der vacature geformeerd het volgende twaalftal en viertal van Predikanten: J. Kam, te Oost- en West-Souburg; J. G. Wanrooij, te Herkinge; Gandun, te Veenendaal; J. R. de Bruine, te Balk; A. J. Moolenaar, te Zoutelande; Alting Bösken, te Wadingsveen; Ter Harst, te Kolhorn; Van der Meulen, te Bedijkte Schermen; Sibles, te Taassen; Zijnen, te Terheide; Taats, te Elspeet; den Boer, te Loon op 't zand.

En daaruit op het viertal: J. R. de Bruine, te Balk; A. J. Moolenaar, te Zoutelande: Gandun, te Veenendaal, en J. G. Wanrooij, te Herkinge.

Waaruit terstond bij hernieuwing is beroepen J. R. de Bruine, pred. te Balk.

GEMENGDE BERIGTEN.

Colocotroni is den 16. Januarij aan eene beroerte overleden. — De jurij heeft Mac-Naughten krankzinnig verklaart. Hij zal voor geheel zijn leven in Bedlam opgesloten blijven. — Te Londen heerschen besmettelijke koortsen. — Het eiland Guadeloupe is door eene verschrikkelijke aardbeving geteisterd. — Te Aken zijn voor 85,000 daalders aan goederen uit eene kerk gestolen; de roover is gevat. — Het ontwerp van wet nopens de grondbelasting is door de 2e. Kamer met 35 tegen 4 stemmen aangenomen. — Wed. van Putten is te Amsterdam over haar stoof in brand gevlogen en overleden. — Ten gevolge der onlusten te Geneve zijn de Fransche troepen aan de grenzen versterkt. — De geannonceerde calange van den Bolswarder apotheker, ontvanger, deurwaarder en klerk, vergezeld van hunne vrouwen, is eene grove en handtastelijke onwaarheid; men zou die heeren hebben kunnen calangeren, zoo men, ten hunnen aanzien niet zeer toegefelijk geweest ware, toen dezelve des nachts circa 12 uur, niet vergezeld van hunne vrouwen, in eene publieke, nog opene tapkamer, ten dele aan de speeltafel, onder een hoffel bevonden werden. — Het hof van Utrecht heeft gearresteerd, dat het inslaan van glasruiten geen waubedrijf of overtreding is. — Steven Langer maakt te Amsterdam veel opgang; de heer van Ollefen speelt met veel ijver voor verraderd. — Te Parijs heeft eene vrouw van 60 jaren, zich uit verdriet over den dood harer 80jarige moeder, den hals afgesneden. — Thans schijnt het huwelijk tusschen Don Carlos en Maria Christina vast besloten. De twee gelieven zenden elkander allerlei kostbare geschenken.

MENGELINGEN.

ONZE REIS NAAR HET RIJENSCHE KAMP VAN 1833.

(*Vervolg van No. 29.*)

«Waar drommel, wilt gij naar toe, mijne heeren?" vroeg een officier te paard met zilveren epauletten op de schouders. — 't was vast een lancier, «Hoe komt ge hier midden tusschen het volk in? Dat kon u ligt zuur opbreken, dikke papa!" riep hij mij toe en joeg mij daardoor het angstzweet op het voorhoofd.

Op dit oogenblik was de aanvallende linie reeds digt bij ons.

«Holla! plaats! uit den weg Briganten!" werd geroepen.

«Goede hemel, waarheen dan? waarheen?" vroegen wij.

«Plaats! plaats!"

Eene halve minuut later lag ik met al mijne lotgenooten plat op den grond, en de divisie drong over onze zuchtende lijken voorwaarts, waarbij — 't zijn jongens van Jan de Wit en tot hunne eer zal ik hun dat altijd nahouden — de soldaten al hun best deden om ons niet te hard te trappen, ofschoon er vaak een stuid hoezeetje in de gelederen opging. Ik alleen kreeg een' meer pijnlijken dan gevaarlijken schop. Ik was namelijk op den buik gevallen, en daar ik, zoo als men reeds weet, zeer gezet ben, legde mijn vleeschklomp een wat klein soldaatje uit het tweede gelid een' hinderpaal in den weg, dien hij niet anders overwinnen kon, dan door met zijn' reglervoet, zeker wel wat heel hard, op mijn zeker deel te treden, waardoor mij een klagelijke zucht ontvoer en donker roode plekken ontstonden, die na eenige dagen in het paarsche overgingen.

Onze baan was nu vrij, daar de aanrukkende kavallerie en artillerie gelukkigerwijze eene andere rigting namen. Nog één rampspoed hing mij echter nog boven het hoofd. Ik droeg namelijk eene pet zonder klep, en deze was mij bij die gedwongen buiteling van het hoofd gevallen. Toen ik eindelijk weer op mijne beenen stond en naar mijn hoofddeksel omkeek, zag ik het, op eenigen afstand, door den wind, die vrij hevig opstak, op een' kant gezet, met wonderbaarlijke vlugheid wegloopen. Ik het ding dadelijk achterna; maar ik merkte spoedig, dat dit een lastig werk was, want de wind scheen wel een spottende Ewelduivel te zijn: hoe harder ik liep, des te harder deed hij de muts voor mij uithuppelen. De meester, die vlugger ter been dan wij overigen was, had eindelijk het geluk den vlugteling te achterhalen. Ongelukkig deed hij daarbij echter zulk een' val op zijn neus, dat wij, toen wij hijgend en van zweet druipend bij hem kwamen, alle moeite hadden, het bloed te stelpen, dat tappelings op de dorre heide vloot. Zoodra wij hem een paar papierproppen in de neusgaten hadden geduwd, nam ik mijn bril, dien ik ten allen gelukke kort voor onzen val in mijn vestzak geborgen had, zette ze voorzigtig op en keek naar alle kanten rond, om uit te vinden, op wat hoogte wij waren. Mijn vriend de notaris zocht datzelfde door zijn tooneelkijker te weten te komen. Ik overtuigde mij, dat wij geheel buiten 't bereik van de troepen waren, en zag, dat digtbij eene reeks van rijtuigen had postgevat.

«Me dunkt, we moesten naar die wagens toegaan," zeide ik tot mijne lotgenooten. «In allen gevalle zijn we daar met ons corpus in veiligheid."

De heeren dachten dat ook. Mijnheer VREDE merkte nogtans aan, dat het wel noodig was, dat we vooraf onze kleeren wat schoonmaakten, die door die noodlottige aanraking met de moederaarde tamelijk waren besmet en bemodderd. De man, die zeer op zijn toilet gesteld is (hij zal 't mij zeker niet kwalijk nemen, al leest hij dit ook), had gelukkig een borstel bij zich en haalde dien dadelijk voor den dag. De anderen waren spoedig even proper, als ooit; doch de sporen van den schop van den soldaat uit het tweede gelid, die met zijn lompen voet de lieve tijd weet waar geweest was, vielen niet zoo gemakkelijk uit te wisschen. Terwijl ik nu, een weinigje gebukt en met de handen op de knien, voorover stond en mijne vrienden alles deden, om het ontëerend brandmerk te doen verdwijnen, klonk eene luide stem uit een der rijtuigen:

«Hei, hollo, mijnheeren! Wat drommekater voert ge daar met den burgemeester uit? Is hij ziek," en zet ge hem een klist...."

De laatste woorden stierven weg in een uitbundig gelach, dat als een rollend geweervuur van rijtuig tot rijtuig scheen voort te loopen.

«Ho ho! Ha ha! Hi hi!" klonk het overal.

Alsof me een donderslag op 't hoofd viel, rigtte ik mij op, en mijne vrienden staakten hun liefdewerk.

«O," zei de notaris, terwijl hij, ter tehulpkoming aan zijne kortzigtigheid, zijn' tooneelkijker op de plek in kwestie rigtte en zoo scherp toekeek, of hij mij door en door wilde zien; «'t heeft niets meer te beduiden, de vlek is ten naastenbij geheel weg."

«Hagel en weerlicht, mijnheer de notaris," bulderde dezelfde stem van daareven, «stop dat ding weg en komt allen hier bij ons! We gaan nog niet, onze provisie eens nazien, en ik invitéer je. Een glas madera zal je wel gauw weer genezen, burgemeester."

Nu herkende ik den heer, die overeind in zijn rijtuig stond; hij heeft een groot buiten, een uur of twee van mij vandaan, en wordt in de wandeling «de Majoor" genoemd, met welken graad hij zijn ontslag uit de dienst heeft genomen.

Gezamenlijk namen wij onzen koers naar zijn' wagen, zoo haastig, als de voor storm beduchte zeeman op de veilige haven aanstuurt.

«Welkom!" zeide de majoor, die met zijne jonge dochter JANE en niet eene andere, meer bejaarde dame, die ik niet kende, in zijn rijtuig zat, «welkom hier! Ik zit hier beter, hoog en droog tusschen de wielen, dan ge daar ginder te voet rondslendert. Hier is plaats; we pakken ons een beetje zamen, drie binnen in, één bij de koetsier. Doet, of ge thuis waart."

Wij lieten ons dat ook niet lang nooden. Onze meester wipte op den bok, alsof de drommekater hem op de hielen zat, en ik en de beide anderen namen tegenover den majoor en zijne dames plaats.

«Wat ben je rood in je gezigt! Je hebt toch geen ongeluk gehouden? Met wat, weerga! was jelui daar bezig?"

«'t Wij zijn gelukkig voor een ongeluk behoed," nam onze notaris het woord op; «want ...." en om aan 't gesprek een anderen keer te geven, viel ik haastig uit: «En heb je nog altijd wel, majoor?"

«Zoo schikkelijk, zoo schikkelijk! Ook JANE is wel, zooals je ziet. Dit hier is mijne zuster; — vind je niet, dat ze er van daag nog al heel jeugdig uitziet? Excuseer, kind! — Mijne JANE heeft eene tweede moeder in haar."

De lezer wete, dat de vrouw van den majoor voor omtrent zoo wat een jaar gestorven was.

«Broer! ik had liever, dat ge die aardigheden thuis hieldt," zeide jufvrouw MARIA KLUISKENS. — Ze drangt tegenwoordig een' anderen naam; gelijk den geduldigen lezer in het vervolg zal blijken.

«Me dunkt, heeren, we moesten nu maar iets gebruiken. — FRITS," wendde hij zich tot den koetsier, «die heer naast je zal de teugels wel eens vasthouden. Klim af, en laat ons zien, wat we in voorraad hebben."

Terwijl dit gebeurde, wierp de majoor een' blik op het gevecht in de verte en zeide: «We zullen tijd hebben, om ons maal hier rustig te verteren. Die arme drommels hebben ginder nog vrij wat zweetdroppels te laten, daar de vijandelijke positie zeker niet zoo gemakkelijk te nemen is."

Uit den vollen korf kwamen thans allerlei lieve dingen te voorschijn: een paar koetongen, een bal gehakt, kippen, geboterde broodjes en — ik weet niet, wat al meer.

Iedereen werd rijkelijk verzorgd. De flesch en de zilveren kroes gingen van hand tot hand en ik voor mij was 't beleefde avontuur al ras vergeten. De tante gaf van tijd tot tijd aan de nicht eene les, hoe ze zich houden moest: «JANE, wat zit ge krom! — Kind, spreek zoo hard niet — ik ben niet doof. — Engel, als je die heele bout opeet — wat zullen de heeren zeggen?"

En bij elke dezer vermaningen wierp zij mij een zoet lief oogelijn toe. In 't eind fluisterde ze mij vertrouwelijk in het oor:

«Men moet altijd een oog hebben op dat jonge goed; vooral als ze zoo wild zijn, als hier onze JANE. Ik kan haar honderdmaal wat zeggen op een dag, en ze vergeet het toch."

«Och — die jonkheid, die jonkheid!" hernam ik en lonkte haar door mijn bril aan, zoo teêr als ik kon.

«Hei daar — raakt niet te gauw verliefd op elkaâr!" zei de majoor, die zijne oogen overal had.

Daar eensklaps verhief zich op eenigen afstand een dof gedreun, dat al nader scheen te komen en gedurig in hevigheid toenam.

De notaris liet van ontsteltenis een half hoentje vallen, dat hij juist met smaak oppeuzelen wilde, en tastte naar zijn' tooneelkijker, om de oorzaak van dat gedonder uit te vorschen. (*Slot hierna.*)

ADVERTENTIEN.

GETROUWD:

H. L. FAGEL van *Rotterdam*,

EN

E. FAGG.

VLISSINGEN, 11 Maart 1843.

Eenige Kennisgeving.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14 Maart. Sedert den 11 dezer zijn alhier ter reede gekomen,

Voor Antwerpen bestemd:

Panapo, G. Pizoon, Constantinopel, tarwe; Atlas, H. Rennes, Messina, fruit, l'Argus, Houssaye, Havre de Grace, huiden; l'Eland, H. Kendrik, Charleston, katoen en rijst; Antonio August, L. Geunst, Bordeaux, wijn; Andreas, R. Borgeson, Bènosayres, huiden; Lucas, D. Eldridge, Cowes, katoen; The Spring, J. Seed, Glascow, tarwe; Antonius, H. H. Schepers, Toulon, stukgoed; Concordia, C. B. Gowers, Delsum, garst; Emelia, P. Chauvelin, Havre de Grace, huiden; Ocean Bride, C. Daniels, Odessa, tarwe; Nordiant, O. Brian, Trieste, krenten; Everdina, J. Bradhering, Rochefort, stukgoed; Fame Abner, Havana, koffij en suiker; Flora, T. Smith, New-Orleans, katoen en rijst; Anna Catharina, J. Popken, Nantes, wijn.

Voor Gend bestemd:

The Ann, N. Godfrey, Mobile, katoen; Hanibal, T. Moriart, New-York, katoen; Thetis, C. Smith, New Castle, stukgoed; Petrus Jacobus, N. de Jong, Nantes, wijn; David en John, G. Elders, Grangemouth, ijzer.

Voor Middelburg bestemd:

's Hertogenbosch, G. F. Wolterouen van Meeteren, Batavia, koffij en suiker.

Voor Brussel bestemd:

Hendrika, P. E. Bossinga, Nantes, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Mina, J. Zeil; Wolgast, Geerdina, W. Christoffelsen, Koningsbergen; Catharina, C. Sackoh, Koningsbergen, Anna Jantina, J. Kramer, Koningsbergen, Leo, N. Jersen, avontuur; Magdalena, J. Egbets, Konigsbergen, The William, J. Smith, New-Castle, Isabelle Granly, W. Crikett, avontuur, alle met ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.